

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/75/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3720010091
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Javorková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3720010091.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beáty Javorkovej a sudcov JUDr. Ondreja Samaša a JUDr. Mariána Dunčka na verejnom zasadnutí konanom dňa 05.októbra 2020 prejednal odvolanie obžalovaného

P. I.,

nar. XX.XX.XXXX v G., trvale bytom XX.augusta 1, G.,

ktoré podal proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 1T/33/2020 zo dňa 23.apríla 2020 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného zamietá, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica sp.zn.1T/33/2020 zo dňa 23.04.2020 bol obžalovaný P. I. uznaný za vinného zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, ods. 3 písm. b/, písm. c/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 1T/32/2015-83 zo dňa 07.09.2015, právoplatným dňa 08.03.2016, odsúdený za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, 3 písm. c) Tr. zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 16 mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, hoci bol ako otec maloletých detí, K. G., nar. XX.XX.XXXX a S. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom u matky A. G., povinný prispievať na ich výživu podľa Zákona o rodine a tiež na základe rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 4P/57/2014 zo dňa 30.06.2015, právoplatného dňa 24.07.2015, sumou spolu vo výške 210,- € mesačne na obe deti, ktoré výživné mal zasielať do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky detí A. G., trvale bytom Z. I., X. XXXX/XX, plneniu vyživovacej povinnosti sa od marca 2016 úmyselne vyhýbal tým, že nikde riadne nepracoval, na úrade práce sa ako uchádzač o zamestnanie nezaevidoval, nepoberal dávky v hmotnej núdzi, nepodnikal, o stálu prácu sa zodpovedne nezaujímal, pričom na základe dohody o vykonaní práce pracoval v období od 14.03.2016 do 11.04.2016, od 09.04.2018 do 18.04.2018, od 16.07.2018 do 09.11.2018 u C. Z., Z., od 23.01.2018 do 31.03.2018 v spol. SaNi s.r.o., I. pod I., následne pracoval od 05.02.2019 do 08.03.2019 v spol. B&B Business Group SK s.r.o., Bratislava, od 15.04.2019 do 30.04.2019 v spol. Support Q a.s., Námestovo, od 28.07.2019 do 03.10. 2019 v spol. P.A. MAMUT s.r.o. a dňa 11.10.2019 pracoval v spol. ATÉNA - PERSONAL CONSULTING s.r.o., Banská Bystrica, pričom vyživovaciu povinnosť týmto zamestnávateľom nenahlásil, o deti sa nezaujímal, vyživovaciu povinnosť si pravidelne a v plnej výške neplnil a na výživu svojich detí v Považskej Bystrici a ani na inom mieste pravidelne a v plnej výške neprispieval, čím mu za obdobie od mesiaca marec 2016 do mesiaca marec 2020 vrátane, s výnimkou obdobia od 19.06.2016 do 16.01.2018, kedy bol vo výkone

trestu odňatia slobody, vznikol dlh na výživnom v celkovej výške 5.890,- €, nakoľko časť výživného vo výške 200,- € uhradil.

Bol za to odsúdený podľa § 207 ods. 3 Tr. zák. za použitia § 38 ods. 2, 3, § 36 písm. l), n), § 37 písm. m) Tr. zák., na trest odňatia slobody v trvaní 20 mesiacov nepodmienečne s tým, že podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd obžalovaného pre výkon tohto trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Rozsudok prvostupňového súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože ho odvolaním čo do výroku o treste napadol obžalovaný a to ihneď po jeho vyhlásení. Svoje odvolanie aj písomne zdôvodnil. V písomných dôvodoch uviedol, že prosí o súd o čas do októbra, aby mohol zaplatiť dlžné výživné. Má možnosť zarobiť peniaze, chce vycestovať do zahraničia a vyplatiť čiastku poškodenej.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní obžalovaného, navrhla prokurátorka krajskej prokuratúry odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť. Obžalovaný sa napriek vedomosti o termíne verejného zasadnutia na toto nedostavil. Krajský súd Trenčín u poškodenej A. G. zisťoval, že z dlžného výživného jej nebolo doposiaľ nič obžalovaným uhradené. Dňa 05.10.2020 pred verejným zasadnutím obžalovaný telefonicky oznámil krajskému súdu, že nemá autobus z Bratislavy na dostavenie sa na verejné zasadnutie, chce dlžné výživné uhradiť.

Krajský súd za splnenia zákonných podmienok vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného, nakoľko uvedené konanie obžalovaného považoval za odmietnutie účasti na verejnom zasadnutí podľa ustanovenia § 293 ods. 7 Tr.por .

Odvolací súd podľa § 317 ods. 1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré tomuto výroku predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o procesný postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu prvého stupňa, v tomto smere nebola v odvolaní vytyčaná žiadna chyba, pričom ani odvolací súd nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr.por.

Výrok o vine urobil súd prvého stupňa po tom, čo postupom podľa § 257 Tr.por. prijal vyhlásenie obžalovaného o tom, že je vinným zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe.

K odvolaním obžalovaného napadnutému výroku o treste odňatia slobody, senát odvolacieho súdu v prvom rade uvádza, že od vynesenia rozsudku súdu prvého stupňa v apríli 2020 mal obžalovaný 6 mesiacov na uhradenie dlžného výživného. Krajský súd verejné zasadnutie v jeho veci vytyčil v zmysle jeho žiadosti uvedenej v odvolaní až na október 2020, a teda sledoval tým prvoradý účel trestného činu zanedbania povinnej výživy akým je splnenie vyživovacej povinnosti oprávnenej osobe, ktoré je dôležitejšie ako potrestanie páchatel'a. Avšak tvrdenia obžalovaného zostali len v rovine ústnych proklamácií bez akejkoľvek snahy uhradiť čo len časť dlžného výživného.

Správne bolo súdom prvého stupňa pri výmere trestu v prípade obžalovaného použité ustanovenie o priťažujúcej okolnosti § 37 písm. m/ Tr.zák., teda, že bol už za trestný čin odsúdený. Súd síce v zmysle Trestného zákona nemusí na túto priťažujúcu okolnosť podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia prihliadnuť. V tomto prípade však takýto postup neprichádzal do úvahy. Početné odsúdenia obžalovaného neumožňovali použitie tohto dobrodenia zákona pri rozhodovaní o priťažujúcich okolnostiach, keďže sa skutku dopustil hoci bol už v minulosti konkrétne v roku 2013 za rovnaký trestný čin odsúdený. Je teda zrejmé, že v jeho osobe ide o chronického neplatiča výživného, ktorý sa daného konania dopúšťa opakovane, dostatočne si uvedomujúc aké následky ho za uvedené konanie očakávajú. Starostlivosť a výživu o svoje deti teda dlhodobo ponecháva výlučne na ich matku. Zároveň bolo potrebné zohľadniť aj to, že dňa 16.01.2018 bol obžalovaný prepustený z výkonu trestu odňatia slobody za iný majetkový trestný čin.

Senát odvolacieho súdu konštatuje tiež, že súd prvého stupňa mu správne priznal aj dve poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. l/ Tr.zák. t.j. priznanie sa k spáchaniu trestného činu a jeho úprimné oľutovanie, a podľa § 36 písm. n/ Tr.zák., teda, že napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti súdu tým,

že dal vyhlásenie o vine. V prípravnom konaní patrí medzi najvýznamnejšie napomáhanie orgánom činným v trestnom konaní (ale aj súdu) splnenie podmienok obvineným pre uzavretie dohody o vine a treste. V konaní pred súdom je takýmto najvýznamnejším napomáhaním vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b/, c/ Tr.por. (uznanie viny zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe). Na základe takéhoto vyhlásenia, súdu spravidla odpadá povinnosť vykonať kontradiktórne hlavné pojednávanie aj vo vzťahu k výroku o vine (rýchlosť, hospodárnosť konania).

Takto zistený prevažujúci pomer poľahčujúcich okolností mal zo zákona priamy vplyv na zníženie hornej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 38 ods. 3 Tr.zák. Súd preto obžalovanému ukladal trest odňatia slobody v upravenej trestnej sadzbe v rozmedzí 1 rok až 3 roky a 8 mesiacov.

Obžalovaný je osobou 8 krát súdne trestanou /hoci prvé tri odsúdenia má už zahladené/ pre rôznu trestnú činnosť, opakovane bol trestaný aj pre trestný čin zanedbania povinnej výživy. Je teda zrejmé, že ani v minulosti mu uložené a to aj nepodmienečné tresty odňatia slobody nemali na neho žiaden prevýchovný vplyv, neodradili ho od páchania trestnej činnosti a nezabezpečili jeho nápravu. Preto správne súd prvého stupňa trest ukladal ako nepodmienečný, pričom za zohľadnenia prevažujúcich poľahčujúcich okolností vo výmere 20 mesiacov, teda ešte v blízkosti dolnej hranice upravenej trestnej sadzby. Ak by obžalovanému neprevažovali tieto poľahčujúce okolnosti postihol by ho trest oveľa prísnejší.

Správne ho súd prvého stupňa zaradil aj do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Zároveň je takýto trest vyslovene potrebný na prevýchovu a nápravu obžalovaného, ktorý si dlhodobo nie je schopný uvedomiť následky neplnenia vyživovacej povinnosti na svoje maloleté deti. Trest zodpovedá aj všetkým zásadám na ukladanie trestov uvedeným v ustanovení § 34 ods. 1, ods. 4 Tr.zák., ako aj zásadám generálnej a individuálnej prevencie.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.